

PILAR AYMERICH

«“Pilar, fem algun reportatge, que tinc ganes de veure gent!”»

La fotògrafa Pilar Aymerich és un personatge fonamental per acostar-se a la trajectòria de Montserrat Roig. Amigues des de l'adolescència, Aymerich posà el segell gràfic a les entrevistes de premsa i als reportatges de l'escriptora. I és l'autora de moltes de les millors fotografies de Roig, imatges que captaven el que hi havia darrere del seu magnetisme i i la seva bellesa. En els moments més bons. I en els durs.

Entrevista de Xavier Aliaga

Josep Maria Benet i Jornet recorda que la primera vegada que va veure Montserrat Roig era l'any 1962, a l'Escola d'art dramàtic Adrià Gual. I vostè també hi era, a l'escenari.

—Sí. S'assajava la *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu. Llavors la Montserrat i jo sortíem, ens havien donat una frase. I estàvem amb aquella frase completament contentes, perquè llavors ella tenia setze anys i jo en tenia disset. És aleshores quan ens vam conèixer. Van ser uns tres anys a l'escola, vam fer amistat i després ella va anar a la universitat i jo vaig marxar a Londres. Allà vaig començar a fer fotografia. I en tornar vam començar a treballar juntes. La primera cosa que vam fer va ser un premi per a joves escriptors de *Serra d'Or*, amb una sèrie d'entrevistes a Josep Maria Benet i Jornet, Ovidi Montllor i Josep Lluís Marfany que va quedar finalista.

—**Les entrevistes agraden i els proposen fer-ne més per a *Serra d'Or*. I després per a uns altres mitjans. Roig i Aymerich feren equip durant molts anys.**

—En aquella sèrie per a *Serra d'Or* fou quan entrevistàrem la Rodoreda, el Joan Oliver, el Tísner... Tota aquesta gent. Després férem entrevistes per a *Destino*, per a *Triunfo*... El periodisme en aquell moment, sempre ho ha estat, era anar a la bona de Déu, anar fent i anar venint. A ella li

agradava el periodisme, era una persona molt preocupada pel seu entorn i pel que passava. De vegades, quan es tancava per acabar una novel·la, un mes o dos, després trucava: “Pilar, fem algun reportatge, que tinc ganes de veure gent!”

—**Què és el que més la sorprenia de la manera d'entrevistar de Montserrat?**

—Era com una encantadora de serps, embolcallava els entrevistats i els feia dir coses que no havien dit mai. S'establia un corrent de confiança i simpatia que feia que l'entrevistat es confiés. També potser perquè confiaven en ella com a persona, perquè era molt honesta, no enganyava.

—**Montserrat Roig escrutava els entrevistats a través de les preguntes. I vostè feia el mateix a través de la càmera. Feien un bon equip.**

—Teníem la cosa aquella que havíem estat actrius, totes dues, i s'establia un joc. Sempre hi havia un joc amb el periodisme i el fotoperiodisme, amb l'entrevistat i el fotografiat. El joc és seduir a través de la càmera i també a través de l'escriptura. I llavors és quan surt una bona entrevista.

—**A la biografia que s'ha publicat apareix una fotografia d'ambdues...**

—Sí, al Palau de la Virreina. Per a una exposició de fotografies i textos d'entrevistes a personatges. Vam posar de títol “Només 49 personatges”, perquè és quan ens van treure de la televisió perquè deien que ja no hi havia més personatges. I faltava

